

stemning mellem Partierne om vigtige Spørgsmaal har altsaa utvivlsomt været ledende for Regeringen. Det ærede Medlem for Æbeltoft-Kredsen (N. Neergaard) mente, at det havde været stærkere fremme tidligere end nu, vi havde tidligere bestræbt os mere for at tilvejebringe Enighed end nu. Nej, det er ikke rigtigt. Men det, som er sket, er dette, at der, efterhaanden som Krigens Vanskeligheder udvikledes, mødte os fra en bestemt Fløj af det ærede Medlems Parti og fra en bestemt Fløj af Højre — jeg siger ikke til det ærede Medlem og hans nærmeste Meningsfæller — en stadig stærkere Tilbøjelighed til at ville Krig, til ikke at ville Enighed. Enighed er mangfoldige Gange tilstræbt, men er ikke naaet, fordi der var en bestemt Villie til, at Enighed ikke skulde komme til Stede. Vi har ikke søgt at tilvejebringe en Situation, hvor vi stod støttede til Husmændene, men denne Situation er paatvunget os. Den er paatvunget os derigennem, at den Fløj, som har Ledelsen i Landboforeningerne — hvor ogsaa Husmændene er til Stede, som det ærede Medlem sagde, men ingen Indfyldelse har paa Ledelsen —, paa forskellig Maade har ført en Politik, hvis Hensigt var, at der ikke skulde naas Enighed. Derfor er den Situation paatvunget os, at vi, staaende overfor Valget mellem Raad fra Husmændene og Raad fra de andre, maatte bestemme, hvem vi vilde følge, og saa har jeg fulgt det Raad, som jeg mente i denne Situation var det for Landet gavnligste. Men ingen vil kunne paastaa, at jeg ikke under de Forhandlinger, der er førte, hvor alle disse Foreningers Repræsentanter har været til Stede, har bestræbt mig til det yderste for at opnaa Fællesindstilling fra alle disse Institutioner, at jeg nogen Sinde har søgt at drive frem en ensidig Afgørelse. Man maa erkende, at jeg tværtimod til det sidste har forsøgt at tilvejebringe en fælles Indstilling. Det har glædet mig, at det i Aar lykkedes med Hensyn til Kornspørgsmaalet at tilvejebringe en Fællesindstilling, og jeg er derfor ogsaa gaaet bort fra den Plan, vi byggede paa i Fjor. Jeg tror ganske vist endnu, den var bedre, men for ikke i nogen Henseende at ville sætte noget Spørgsmaal, der kunde fremkalde Uenighed, paa Spidsen gik jeg, da der var Mulighed for at opnaa en Fællesindstilling fra hele Landbruget om dette Forhold, med til den Ordning, som nu er tilvejebragt, og om hvilken de ærede Landbrugsrepræsentanter, naar de hører deres Standsfæller ude i Landet, vistnok meget ofte vil høre

dem sige: Bare vi dog var blevet ved Ordningen i Fjor og ikke var gaaet over til den nye. Vi har ikke ønsket at tilvejebringe en Ordning, som der ikke var saa megen Enighed om som muligt. Men det ærede Medlem, som kender sin Presse, vil ogsaa vide, hvem det er, der har virket til at umuliggøre, at Enigheden altid er blevet tilvejebragt. Vi har ogsaa gjort det yderste for at opnaa en Overenskomst med Rederne. Ingen kan dog paastaa, at der ikke har været forhandlet meget længe med Rederne om det foreliggende Spørgsmaal, alle maa dog indrømme, at man ikke er gaaet til at træffe en Afgørelse i denne Sag, hvor der ikke var opnaaet Enighed, før det var klart erkendt fra alle Sider, at der ikke kunde naas Enighed. Først i det Øjeblik, alle var klar over, at der ikke kunde naas Enighed, men Rederne selv ligesom vi var klar over, at nu maatte Afgørelsen træffes, er vi gaaet til at fremsætte dette Lovforslag.

Det ærede Medlem (N. Neergaard) talte om Rigsdagens Stilling under hele denne Situation og sagde, at jeg i Gaar havde villet gøre Flertallet i Folketinget til Rigsdagen. Nej, det ærede Medlem husker fejl. Det var vendt mod ham, der sagde: Rigsdagen vil Kontrol —, at jeg sagde: Der tager det ærede Medlem fejl. Hvis Rigsdagen vil Kontrol, saa har den det, ikke blot bagefter, men løbende Kontrol, og hvis Rigsdagen ønsker en anden Form for Administrationen af disse vanskelige Forhold end den nuværende, saa faar den det. Men det ærede Medlem forvekslede, sagde jeg, sig selv og sit Parti med Rigsdagen. Folketinget er Folketingets Flertal først og fremmest (Modsigelse). Naturligvis, Folketinget er alle Partierne, men i det Øjeblik en Flertalsafgørelse er truffet i Folketinget, saa er det Folketingets Afgørelse (Modsigelse). Det kan der slet ikke være den mindste statsretslige Tvivl om. Det er ikke et Flertal, som har taget en Beslutning. Naar der foreligger en Folketingsbeslutning eller en Beslutning af den samlede Rigsdag, saa er det, hvor mange der end staar imod den, Rigsdagen, som har afgjort Sagen. Det ærede Medlem erindrer sikkert ogsaa Tidspunkter, hvor han, staaende i Venstre, har hævdet overfor Mindretal, hvad der var Folketinget og Folketingets Afgørelse.

Nu siger det ærede Medlem, at han ønskede, vi skulde være i nærmere Kontakt med Rigsdagen under disse Forhold.